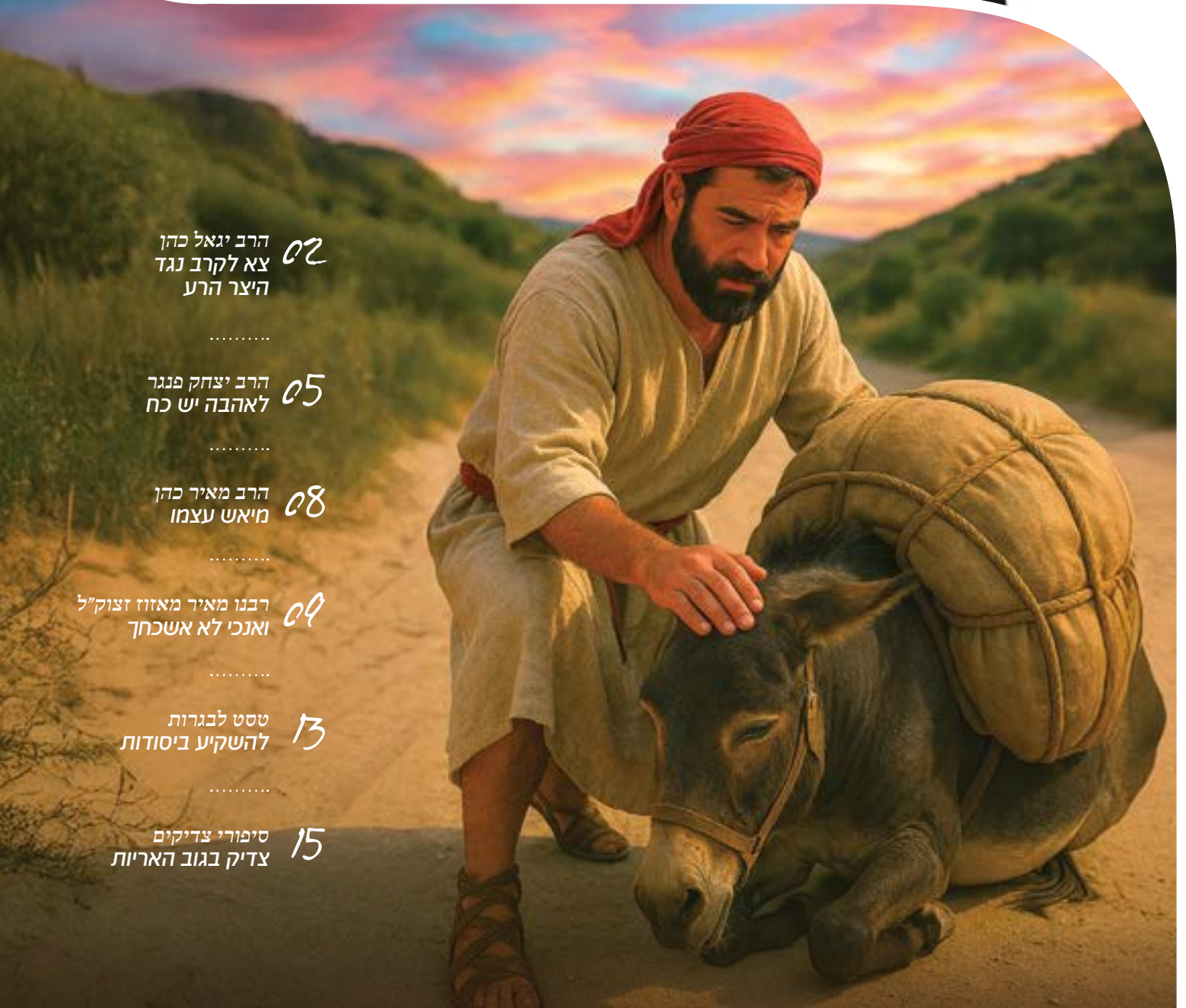

גל לילה

בראשות
הרה"ג ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'יביע אומר'
וארגון 'ענפים'

02 הרב יגאל כהן
צא לקרב נגד
היצר הרע

05 הרב יצחק פנגר
לאהבה יש כח

08 הרב מאיר כהן
מיאש עצמו

09 רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל
ואנכי לא אשכחך

13 טסט לבגרות
להשקיע ביסודות

15 סיפורי צדיקים
צדיק בגוב האריות

פרשת כי תצא

ב"ש	חיפה	ת"א	י-ם	לפי לוח "אור החיים"
18:41	18:42	18:40	18:42*	כניסת שבת
19:31	19:32	19:30	19:32	יציאת שבת
20:18	20:18	20:16	20:19	ר"ת

*בירושלים: לנוהגים 40 דק' 18:22

עלון מספר
465
אין לקרוא בזמן
התפילה וקריאת התורה
נא לשמור על קדושת הגליון

התורה זו אינפוזיה לנשמה!

הרב יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות יביע אומר וארגון ענפים

צא לקרב נגד היצר הרע

לי שכל ללמוד. כל הדברים האלה -
מי נותן? בורא עולם.

אז לכאורה זו לא מלחמה שלי מול
יצר הרע, זו מלחמה של ה' מול יצר
הרע. מה אני צריך לעשות?

"כִּי תֵצֵא לְמִלְחָמָה עַל אוֹיְבֶיךָ" -
אומר לך הקדוש ברוך הוא: לנצח
במלחמה אתה לא צריך לנצח, כל
מה שאתה צריך לעשות זה לצאת
למלחמה.

הקדוש ברוך הוא בוחן לבבות וכליות,
הוא מסתכל לך בתוך סתרי לבבך -
אתה באמת רוצה לנצח את הרע?
אתה באמת רוצה להפוך להיות טוב
יותר? אתה באמת רוצה להיות אדם
שלא פוזל למקומות לא טובים, לא
גוזל, לא נואף, לא חומד, לא עושה
דברים רעים?

אומר לך הקדוש ברוך הוא: "אני לא
מבקש ממך שתנצח, רק שתלחם".
הדבר היחיד שבידינו, זה הרצון
לנצח. צא לקרב, "וְשָׁבִיתָ שְׂבִי" -
אתה כבר תנצח את יצר הרע אם
רק תראה להקדוש ברוך הוא שאתה
רוצה.

הקשר לאשת יפת תואר

יש פה משהו מאוד יפה. לקחת
את האשה יפת התואר, לא הצלחת
להתאפק. אומר לך בורא עולם כמה
תנאים: "תשב בתוך ביתך, וגלחה את
ראשה ועשתה את צפרניה, והסירה
את שמלת שבייה ובכתה את אביה
ואת אמה".

אחרי זה מה כתוב? "כִּי תִהְיֶינָה לְאִישׁ
שְׁתֵּי נָשִׁים הָאֶחָת אֶהְיֶה וְהָאֶחָת
שְׂנוּאָה", ופרשה אחרי זה - בן סורר
ומורה.

יש פה רמז אדיר וגדול לכל ארחות
חיינו. אומר לך בורא עולם: "תשמע,
אתה רצית את אותה יפת תואר,

"כִּי תֵצֵא לְמִלְחָמָה עַל אוֹיְבֶיךָ וְנָתַנּוּ ה'
אֱלֹהֶיךָ בְּיָדְךָ וְשָׁבִיתָ שְׂבִי".

למה כתוב 'כִּי תֵצֵא' בלשון יחיד,
ולא 'כִּי תֵצְאוּ'? אומרים חז"ל: במה
הכתוב מדבר? מי זה האויב? האויב
האמיתי זה היצר הרע. זה האויב
האמיתי שלנו.

יש כאן רמז מאוד יפה ל"מִלְחָמָה
עַל אוֹיְבֶיךָ". האויב האמיתי שלנו זה
היצר הרע, זה מה שבמדינה שלנו
עדיין לא הבינו. חמאס, חיזבאללה -
הם לא האויב האמיתי שלנו.

האויב האמיתי זה היצר הרע, כלומר
שנאת החנם שיש בתוכנו, האיש את
רעהו חיים בלעו, כל הזמן לחפש את
השני, הולכים נגד בורא עולם - זו
המלחמה האמיתית.

אומרת לך התורה הקדושה: כשאתה
מתבונן כיצד אני יכול לנצח את
היצר הרע - זה דבר באמת קשה.
יצר הרע הוא אש, הוא גורם לך כל
כך הרבה רע, משגע אותך, דכאון,
מחשבות טורדניות, רודף אחריך בכל
מיני תאוות לא הגיוניות.

התורה מבטיחה לך דבר אחד: לנצח
את יצר הרע זה לא בידיים שלנו, כי
הוא מלאך ואני בשר ודם. אני הולך
לישון והוא עדיין מחכה לי ער. אני
בן כך וכך, והיצר הרע כבר כמעט
5800 שנים.

הקדוש ברוך הוא מחליט את הניצחון

הקדוש ברוך הוא מחליט בסופו של
דבר אם אני אוכל לנצח את יצר הרע
או לא אוכל לנצח את יצר הרע. כי
כדי שאני אוכל לבוא לשיעור, אני
זקוק לכח, שיהיה לי רכב, שאשתי
תסכים שאני אבוא לשיעור, ושיהיה

התחזקתי מכאן

לחיות את החיים באמת

שלום לכולם

אני יודע מהיכן להתחיל, רציתי לספר ולחזק אחרים איך
שבחסי שמיים, השיעורים של הרב יגאל כהן היקר שליט"א
שינו לי את החיים.

החשיבה שלי הייתה קצרה, מה שנקרא בעברית 'קצר רוח'.
משמיי שלחו לי את כל הדיסקים של הרב שליט"א. האזנתי
להם ופשוט צעד אחר צעד יישמתי את העצות על חיי וראיתי
תוצאות. אם זה שליטה בכעסים, תקשורת נכונה, יציאה

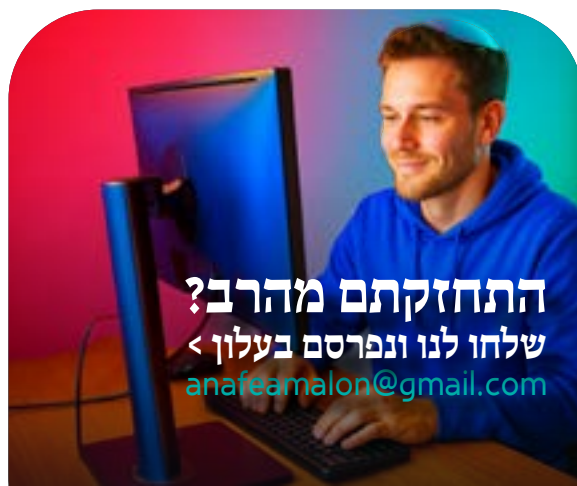
החשיבה שלי הייתה קצרה, מה שנקרא בעברית 'קצר רוח'.

מחרדות וסגולות לישועות.
כשרציתי שידוך יישמתי
את הסגולה של קניית
חליפה לחתונה ולאחר מכן
הכרתי את אשתי. וכיום
ברוך ה' יש לנו 2 ילדים
וב"ה השלישי בדרך.

חובות הלבבות זה הלימוד
היומי שלי וכיום ברוך ה'
אנו רואים ישועות מעל
הטבע בפרנסה.

תודה לבורא עולם שהכיר
לי את הרב יגאל כהן
שליט"א שבת שלום.

התחזקתם מהרב?
שלחו לנו ונפרסם בעלון <
anafeamalon@gmail.com

משלחן רבנו

לכבוד מורנו ורבנו שליט"א.

במקום מגוריי אין מניין לסליחות, ובשעת בוקר מוקדמת קשה לי מאוד להגיע לעיר אחרת.

רציתי לשאול את כבוד הרב: האם אפשר לצאת ידי חובה בשמיעת סליחות דרך הרדיו, אם זה שידור חי? בתודה מראש ובברכה, שמואל ברדוגו - אשקלון

לכבוד ידידי הרה"ג שמואל ברדוגו שליט"א, אשקלון.

אודות שאלתך אם יוצאים ידי חובת אמירת סליחות בשמיעה דרך הרדיו - הנה מרן רבנו עובדיה יוסף זצ"ל בשו"ת יביע אומר (חלק א או"ח סימן יט אות יח), העלה שאין יוצאים ידי חובת תפילה או קריאת מגילה על ידי שמיעת רדיו, אפילו אם זה שידור חי. והטעם, משום שאין זה קולו של האדם ממש, אלא קול שמומר לגלים חשמליים ונשמע דרך ממברנה של הרמקול - ואין זה נחשב לשמיעת קול האדם עצמו. וכן כתב בשו"ת מנחת שלמה (ח"א סי' יט). מהטעם הנזכר.

אולם מתבאר בדבריו שיש לחלק בין שמיעת קריאת המגילה שרוצה לצאת ידי חובה לבין שמיעת קטעי תפילה שאינו מתכוין לצאת בהם ידי חובה, אלא עיקרו לומר תחנונים ולבקש רחמים, כמו הסליחות - שבוז אין מניעה לשמוע דרך רדיו ולומר יחד עם הציבור. וכל הסברה הנזכרת הינה רק כשרוצה לצאת ידי חובה. וכ"כ בחזון עובדיה (ימים נוראים עמ' כב), שאם אין אפשרות להגיע לבית הכנסת, מותר לומר סליחות יחד עם השידור החי של הרדיו, ויכול לענות על י"ג מידות וקדיש וכיוצא בזה.

אמנם יש להקפיד שיהיה זה שידור חי ממש, ולא בהשהיה ("דיליי"), או שידור חוזר. ולכן אין לעשות כן דרך האינטרנט או אפליקציה שבהם השידור מתעכב כמה שניות, אלא דווקא דרך רדיו רגיל - ששם ברוב המקרים אין עיכוב של ממש.

מסקנת ההלכה: אין יוצאים ידי חובה של תפילה או קריאת מגילה בשמיעת רדיו-even בשידור חי.

אבל סליחות, שאינן חיוב של שמיעה דווקא, מותר לומר יחד עם שידור חי ברדיו.

ורק יש להקפיד שיהיה זה רדיו רגיל בלי דיליי, ולא דרך האינטרנט.

החותם באהבת תורה ויראת שמים יגאל כהן

שהיא לא יהודיה. אמרת 'אני אגיר אותה ואני אעשה אותה יהודיה' - אין בעיה, תיקח".

אבל מבטיח לך בורא עולם, "בסופו של דבר 'כי תהיין לאיש שְׁתִי נְשִׁים הָאֶחָת אֶהְיֶה וְהָאֶחָת שְׁנוֹאָה' - בסופו של דבר אתה תשנא אותה. ולא רק שתשנא אותה, יצא לך ממנה בן סורר ומורה".

אומר החיד"א זיע"א: בעולם שלנו, אדם לא יכול לקחת מה שלא מגיע לו. כמו שכולם מבינים שאם אדם לוקח שקל מחברו, סופו שהוא יפסיד את הכסף הזה, ויפסידו לפעמים על ידי צער, על ידי תרופות, על ידי כל מיני דברים שונים - אתה לא יכול לקחת כסף שאינו שלך.

אותו דבר על הנאות: ראית דבר שיש בו דברים לא טובים, דבר עם אשה בצורה לא נקיה, הלכת למקום שבו לא היית אמור להיות - לקחת הנאה שבזאת עולם אמר לך "אל תיקח", בסופו של דבר אתה תפסיד אותה באשה שנואה חלילה, בבן סורר ומורה.

אדם ששומר על העיניים, או אשה ששומרת על הצניעות שלה, והולכים בצורה יפה ונקיה - את כל התענוגות שיש בעולם הם יקבלו אותם בבית.

נדרו ושלמו

"כי תדר נדר לה' אלקיך, לא תאחר שבת שלום ומבורך!"

שיעורים מחזקים בשידור חי

אמונה. מוטיבציה. זוגיות. עם הרב יגאל כהן!

באתר ענפים

ראשון ורביעי • 19 45

הלכה ואמונה

שלישי • 21 45

השיעור המרכזי לחיים מאושרים

אל תפספסו

<<<<<

הרב נחיר ברבי
מחבר הספר
"ואהבת לרעך כמוך"

שמירת הלשון

"והמכתב מכתב

אלקים הוא" (שמות ל"ב, ט"ז)

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת יהודי שזכה לחזור לכור מחצבתו, וידוע שה' יתברך תמיד אתו, שבעבר לא היה מודע כלל לאיסור של לשון הרע, ועד כמה שזה דבר נורא, ומאז שהבין ש"מוות וחיים ביד לשון" (משלי י"ח כ"א), שואל אם היה מותר לו לכתוב בעיתון, מאמרים שיש בהם רכילות ודברי גנאי, או שעוון לשון הרע רובץ עלי. האם לשון הרע זה גם בכתיבה, או שהאיסור הוא דוקא באמירה.

ועניתי לשואל שאיסור של לשון הרע, הוא בכל צורה שיוודע, בין אם מספר בפיו את הדברים, ובין אם כתבם לאחרים (חפץ חיים כלל א' הל' ח'), ואף אם אינו כותב הדברים בעצמו, אלא מראה לאחרים מה שכתב חברו, שפלוני לא צדיק כמו שחושבים, ואת המסוה מעל פניו צריך להרים, או שניכר מתוך הכתב שהכותב אינו חכם גדול, ויש עוד דברים וזה לא הכל, גם בזה יש איסור, וזה דבר ברור (שם באר מים חיים ס"ק י"ד).

וחמור לשון הרע בכתיבה יותר מדיבור, כיון שבכתיבה מחזק את האיסור (מהרש"ם ח"ו סי' צ"ב בשם תשובת הרמ"א סי' י"א).

ואסיים בשאלה שנשאלתי מאת יהודי צדיק, בעל מוח מבריק, שחזר בתשובה, בשמחה ובאהבה, שיש באמתחתו מכתבים ישנים, ששם כתב בעבר דברי גנאי על אחרים. וכבר עבר זמן רב מאז שכתבם, וכמעט שכח את כל הרשום בתוכם, ושואל אם מותר לו לעיין בהם, ואם מותר לו להראות לאחרים מהם.

ועניתי שרק כאשר מספר לחברו דברי גנאי על השני, כמה הוא אדם קמצן או עצבני, רק אז יש איסור של "לא תשא שמע שוא", ועובר על איסור לשון הרע עכשיו, דהיינו רק כשמספר הדברים לאחר, על איסור שמועת שוא הוא עובר. אבל כשמגלה את הגנאי בעצמו, אין איסור שמועת שוא עמו. ומעיקר הדין מותר לו לקרוא שוב את מה שכתב, ואינו עובר על שמועת שוא. אבל אסור לו לתת לאחרים לקרוא, ונחשב כמדבר לשון הרע על חברו (חוט שני פרק א' ס"ק ג' אות ג' עמ' תל"ב).

ונסיים בסיפור מיוחד, שמדהים כל אחד ואחד, עם הרבה מוסר השכל, שכל הפוסל במומו פוסל (קידושין ע' ע"א): הגאון רבי שמחה וסרמן, החליט פעם שהגיע הזמן, לרכוש לו מכונית משומשת, כי הנסיעה באוטובוסים את זמנו משבשת. לפני הקנייה הוא אמר למוכר, שאינו רוצה להיות פזיז ולמהר. לכן לפני שקונה את המכונית, הוא רוצה לבדוק שהיא תיקנית. וביקש לקחת את הרכב לבדיקה, וראה שעל המוכר היא מעיקה. כי מיד הוא קפץ ושאל, ומשאלתו רבי שמחה וסרמן נבהל: 'מנין לי שלא תגנוב את המכונית, אולי זה מה שיש לך כרגע בתוכנית'.

השאלה לא מצאה חן בעיני הרב, וחשב אולי המוכר עצמו הוא גנב, ולכן החליט לבדוק מה קורה ברשויות, שמא המכונית גנובה יכולה להיות. ואכן התברר שבאמת היא גנובה, וכמו שחשד המוכר במחשבתו העלובה.

וכך כל קיום העסקה התבטל, כי כל הפוסל במומו פוסל.

נזכה תמיד לראות רק טוב בעם ישראל, ובמהרה ובא לציון גואל.

אמן כן יהי רצון.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון

בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1).

שאל את הרב

הרב נחיר ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

האם מותר להשכיר חנות ליהודי שמחלל שבת בפרהסיא?

מעיקר הדין מותר להשכיר חנות למחלל שבת, אך אם המקום נמצא בסביבה שיש בה יהודים העלולים לקנות ממנו בשבת - שומר נפשו ירחק מלהכשיל את הרבים. (שו"ת יביע אומר ח"ב או"ח סי' טו).

האם מותר לערוך סעודת בר מצוה בערב שבת?

מותר לערוך סעודת מצוה בערב שבת כשזה זמנה, דהיינו ביום שנכנס בו למצוות, אך ישתדלו להקדים את הסעודה ככל האפשר. (רמ"א או"ח סי' רמ"ט סעיף ב).

האם מי ששעתו דחוקה רשאי לקרוא את הפרשה בלחש עם השליח ציבור ולצאת בכך ידי חובה של 'שניים מקרא ואחד תרגום'?

אם שעתו דחוקה, יכול לקרוא בלחש עם השליח ציבור את כל הפרשה, ובזה יוצא ידי חובת הפעם הראשונה של שניים מקרא. לאחר מכן, בביתו, יקרא פעם שנייה את המקרא ואחר כך את התרגום. (שו"ת יחיה דעת ח"ב סי' לז).

אשה שהדליקה נרות שבת - האם מותר לה לשתות מים, קפה או תה לפני שקיעת החמה?

אף על פי שהדליקה נרות שבת, מותר לה לשתות מים, קפה או תה כל עוד לא שקעה החמה. (חזון עובדיה שבת ח"א עמ' רכ"א: שו"ת באר משה ח"ח סי' ס"ד; שמירת שבת כהלכתה ח"ב פמ"ג).

לגימות של השראה לאהבה יש כח

ריצת מרתון הינה משימה קשה, וכל שכן אם אתה מעל גיל 60. אבל פעמים שהחיים מוציאים ממך כחות, שאפילו אתה לא ידעת שקיימים בך. זה מה שקרה עם אשה בשם לאטה קאהר (Lata Khare) בעלה חלה מאד, ונוזק לטיפול רפואי מקצועי, אך לאחר שהם חיתנו את שלוש בנותיהם, לא נשאר להם כסף כלל. הם ניסו לאסוף כסף מהשפחה, מהשכנים, אך זה הספיק רק לנסיעה לבית החולים. מתוך ייאוש, לאטה ראתה מודעה בעיתון - מרוץ מרתון... (Baramati Marathon) המקום הראשון יזכה בפרס כספי גבוה.

וכך לאטה, בגיל 68, לאחר מסע שכנועים אל מול מנהלת התחרות, שיאפשרו לה להתחרות למרות גילה, הצליחה להירשם למקצה הנשים, שהיה קצר מהרגיל. עם דמעות בעיניים, סנדלים שהספיקו להתפרק בדרך ובגד סארי (בגד הודי מסורתי), היא נייעבה בקו הזינוק. בסופו של מסלול, עם כפות רגליים מדממות ודמעות של שמחה, היא סיימה ראשונה מבין הנשים, זכתה בפרס הראשון, מימנה לבעלה את הטיפולים הרפואיים, ובעצם הצילה את חייו.

לאהבה יש כח. כשיש "למה", אנחנו נמצא את ה"איך".

פרשת כי תצא, פותחת במילים: "כִּי תֵצֵא לְמִלְחָמָה עַל אוֹיְבֶיךָ..." אומרת לך התורה: אם יש לפניך מלחמה, קרב ברמה האישית, הזוגית או כל אתגר אחר - אל תיבהל מגודל האתגר. הכלל הוא שאלוקים לא מעמיד אדם בניסיון שהוא לא יכול לעמוד בו. קשיים לא נועדו להבריח אותך, אלא רק לבחון אם אתה באמת רוצה להגיע למטרה. ולכן פשוט צאו, צאו למלחמה. אבל צאו מצוידים, בעיקר ב"סיבה", במטרה ערכית, במשהו שיעזור לכם לעבור את הקשיים שבדרך.

אמר לי בחור שהוא ממש מתלבט: האם לצאת לסיבוב עם היאכטה שלו ברחבי העולם, או לתת לעצמו סטירה ולעוף לעבודה... אם אנחנו רוצים לנצח במרוץ החיים, אנחנו חייבים להתחיל אותו, ולא לחפש מה המניע שאנחנו צריכים לעשות - אלא לשאול מה המקסימום שאנחנו מסוגלים להכיל.

■ "המכשול אינו העומס שאתה נושא, אלא הדרך בה אתה נושא אותו."

סיפור של רחלי, בת 21

חשבתי שאני לבד, אבל הוא לא עזב אותי

קוראים לי רחלי. אני שומרת מצוות, ממשפחה טובה, נראית 'רגילה'. אבל היו חודשים - שהגוף שלי צעק הצילו, ואני שתקתי. אני לא יודעת מתי בדיוק זה התחיל. אולי כשהרגשתי שלא רואים אותי באמת. שאכפת להם רק מהציונים, מהבגדים שלי, או אם חייכתי בסעודת השבת. היה בי כאב פנימי, תחושת חוסר ערך, ולצידה צורך לשלוט במשהו. אז שלטתי במה שאני אוכלת. או בעצם במה שאני לא אוכלת.

אכלתי פחות. ואז פחות. ואז כמעט כלום. הבטן כאבה, הראש הסתובב, הלב שלי דפק חלש אבל מבחוץ? המשכתי להיראות "מתפקדת". רק אני ידעתי כמה אני נאבקת. כמה אני מרגישה כמו עלה נידף - דק, ריק, שקוף. בלילות, כשהגוף רעד מקור למרות שתי שמיכות, הייתי פונה אליו. בלי מילים גבוהות. בלי תהילים. רק לוחשת מתוך הלב - "אלוקים... אם אתה עדיין איתי תשלח לי סימן שאתה לא עוזב".

ואז הגיע הרגע ששבר אותי והציל אותי. בשיחה עם הרופאה שלי, היא אמרה לי בשקט 'רחלי, את נמצאת במקום מסוכן. את יכולה לאבד את החיים שלך'. באותו ערב, פתחתי את הסיידור. לא ידעתי איפה לדפדף, אז פשוט עצרתי בעמוד אקראי. והמילים הראשונות שראיתי היו "ואני תמיד עמך... אחזת ביד ימיני".

פרצתי בבכי. הרגשתי שאבא שבשמיים לוחש לי גם כשאת לא מחזיקה אני מחזיק בך. גם כשאת לא אוכלת אני מזין אותך באהבה שלי. גם כשאת לא מאמינה בעצמך אני תמיד מאמין בך.

מאותו יום החלטתי לבחור בחיים. התחלתי תהליך. לא מושלם. לפעמים נפלתי. לפעמים בכיתי מול הצלחת. אבל בכל פעם חזרתי לומר לעצמי: "אני לא לבד. ה' איתי. ואם הוא מאמין בי גם אני יכולה להתחיל להאמין".

היום אני בדרך. אוכלת. מתפללת. ולא שונאת את הגוף שלי. אני לא מושלמת אבל אני בת של מלך. והמלך לא טועה כשהוא נותן חיים גם לי.

לרכישה מהירה
סרקו את הקוד

הספר שיכניס לכם שמחה לחיים

יגל ליבי בישועתך

ספר זה מיועד לכל יהודי שרוצה להכיר את הבורא יתברך ולדעת את דרכי הנהגתו בעולמו ולקיים את מצוותיו באהבה ובשמחה ומתוך ענווה ואהבת ישראל אמיתית.

קר. מי היה מאמין שאני אמצא את עצמי, עם אשתי וארבעת ילדיי בחוויה המטורפת הזו.

כשמביטים מסביב, על האנייה העוצמתית והגדולה, שבמרכזה לובי עצום עם נברשות קריסטל, רצפות שיש מבריקות, כורסאות מפנקות בכל פינה ובר משקאות להנאת האורחים 24 שעות ביממה, קשה להאמין שאתה שט על פני המים. לולא המעליות השקופות המשקיפות אל הים הפתוח והחלונות הענקיים שאתה יכול להביט בהם שעות ולראות את הגלים מתנקזים אל האנייה ונשברים, יכול היית לחשוב שאתה במלון מפואר, במרכז הארץ, על קרקע יציבה.

אני יושב עם אשתי, כוס שתיה בידי ואנחנו מביטים בילדים המאושרים שלנו, מתרוצצים לכל עבר, נהנים משלל האטרקציות שיש לקרוז להציע. מתחם שלם של טרמפולינות, משחקייה, ספרים לקריאה ומסכים גדולים שמקרנים מה שאתה רק רוצה.

נכון, זה מפנק, זה כיף, הילדים מאושרים, אשתי בעננים ואולי כל החברים שלי ששומעים את החוויות הללו מקנאים בי מאד.

אבל הלב שלי לא שלם, אני יודע שהוא לא במקום הנכון. זה לא אני, אלו לא השאיפות והרצונות שלי. אלו חלומות של ילד קטן, שחי בעוני ודלות והבטיח לעצמו שיום יבוא והוא יספק לילדים שלו את ההנאות הכי גדולות שיש לעולם הזה להציע.

אבל את הריקנות העמוקה שאני מרגיש עכשיו אני לא מצליח להסביר לעצמי. כל כך הרבה הכנות, ארגונים, בירורים, ואריזות הובילו אותי אל הרגע הזה. לבדוק מה כשר, היכן יש קרוז שמתאים למגור, איפה יהיו תחנות עצירה והאם אלו מקומות שמתאימים לנו. כמות הכסף שהוצאתי על כל ההכנות וכמוכן על הקרוז עצמו, ופתאום הכל מרגיש לי כמו חור בלב. אני יודע מהי שמחה אמיתית. שמחה כזו שמגיעה מתוך פשטות, מחוויות רגילות כאלה, סתמיות, אולי אפילו "עניות".

אני ניגש לבר המשקאות שבפינת הלובי, מזמין קולה קר עם קרח. חייב לרענן את המחשבות. או שמא דווקא לסלקן.

משפחה מאושרת

בראשי עולה תמונה. היא מעלה בי חיוך. אבא ואמא יושבים על הספה הקטנה והקרועה בבית, הספה כל כך קטנה שמצליחה להכיל רק את שניהם. אני ואחיי יושבים על הריצפה, חיוך מאושר על פנינו, אנחנו צועקים זה לזה בהתלהבות. אבא המציא משחק חדש, תמיד הוא היה כזה, יצירתי, צעיר ברוחו ונלהב. בשניה הוא היה גורר את כולנו בהתלהבות שלו, בהנאה.

הפעם הוא הגיע עם רעיון חדש. כל ילד בתורו היה צריך לספר בדיחה שהוא שמע או מכיר, ולהציג לנו אותה בפנטומימה. זה היה מצחיק ממש. כל ילד בתורו ניסה את מיטב כישוריו בתנועות ידיים

האושר הפשוט

דווקא על האנייה היקרה בעולם, הוא התגעגע לפשטות ההיא, של פעם

**לגדל
בחוכמה**
הרב משה פינטו
ראש ישיבות 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

לנצח מלחמת היצר

הפרשה פותחת בציור: "כִּי תֵצֵא לְמִלְחָמָה עַל אֹיְבֶיךָ וַנִּתְּנוּ ה' אֱלֹהֶיךָ בְּיָדְךָ וּשְׁבִיטָה שְׁבִי" (דברים כא, י). בפשטות הפרשה עוסקת במלחמת ישראל באויביהם הפיזיים, בכיבוש הארץ ובדינים הנוגעים למלחמה. אולם, בתורה הקדושה טמונים רבדים עמוקים ורמזים לדרכי הנהגת האדם בחייו הרוחניים. יש כאן רמז למלחמה הגדולה והאמיתית, זו שכל אדם ניצב בפניה יום-יום ושעה-שעה, היא המלחמה ביצר הרע. הוא ה-'שונא גדול', אשר בא לאדם בתחפושת של 'אוהב' ומפתה את האדם בדרכים שונות. הוא מפתה לעצלות בלימוד תורה, לקנאה, שנאה ותאוה. ובמובן הזה, אנו תמיד "יוצאים למלחמה על אויבנו" - אויבי הנפש, אויבי הקדושה.

וכמו שבמלחמה נאמר "ונתנו ה' אלוך בידך" את האויב החיצוני, כך במלחמת היצר צריך לדעת שהקב"ה נתן לאדם את הכלים והיכולות לנצח, ואין השי"ת מביא על האדם ניסיון אם הוא לא יכול לעמוד בו, וכפי שאומרים בתורת החסידות על מאמר הפסוק "הנותן שלג כצמר, כפור כאפר יפזר". אם יש שלג בעולם בורא עולם נותן צמר מספיק בכדי להתחמם, ואם יש כפור וקרח, נותן בורא עולם כמות של אפר וגחלים שניתן יהיה להתחמם.

תפקידנו כמחנכים והורים הוא להעניק לילדינו את הכלים הללו, באמצעות חינוך פנימי, חינוך הלב והרצון. חינוך תורני אמיתי אינו רק הקניית ידע והרגלים, אלא בעיקר בניית אישיות איתנה, בעלת מידות טובות ויראת שמיים. כשאנו מלמדים את ילדינו על "מלחמת היצר", עלינו להבהיר להם שאין זו מלחמה ב-'רע' שהוא חיצוני מאיתנו בלבד, אלא בעיקר עבודת בירור פנימית, שנועדה לחזק את הצד הטוב שבאדם ולהכניע את הצד הלא רצוי.

הידיעה החשובה ביותר היא מצד אחד להכיר בעוצמת היצר הרע, אך יחד עם זאת, להאמין ביכולת שלנו להתמודד עמו ולנצח. יש ללמד את הילד ש"יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום", ושזו מציאות אנושית טבעית. ואין להתייחס מנפילות, אלא לראות בהן מנוף לצמיחה ולנצל את הירידה לצורך עלייה.

האמון מצד המחנך ביכולותיו של החניך, גם כשהוא נכשל, הוא מנוף אדיר לחיזוק נפשו והרצון שלו להמשיך ולהילחם. כשהילד חש שאנו מאמינים בו, הוא מפתח אמונה בעצמו והדרך סלולה לו להצליח בעבודת ה'.

המזכרות והמתנות איתן חזר מהגולה, ואני זוכר שלמרות שזה היה אחרי חופש מלא וגדוש בחוויות עם משפחתי המדהימה הבטחתי לעצמי שלילדי יהיה חופש מסוג שונה. כזה שהם יוכלו להשווץ איתו בכיתה.

ילדים לא זקוקים ליוקרה

אשתי מסמנת לי מרחוק שהגיעה השעה של ארוחת הערב, והבטן שלי שהתרגלה לפנסיון מלא מסמנת לי שהיא בהחלט מרוצה מהעניין. אבל בעודי יושב על כסא מחופה בבד לבן יוקרתי, לפניי צלחת מלאה בכל טוב ומלצרים מתרוצצים בכל עבר לספק לנו את השירות הטוב ביותר, אני שומע לפתע בקצה השולחן את הילדים שלי רבים ריב קולני, הם מעלים טונים, ומתחילים להשתמש גם בידים. אני ממחר להפריד ביניהם ולהתנצל לשאר יושבי השולחן שזה מקרה חד פעמי, על אף שבתוכי אני יודע שהתופעה הזו תחזור על עצמה שוב גם בעוד כמה דקות, ואז מתחזקת בי המסקנה.

ילדים אינם זקוקים לקרוז. גם לא לחופשה יוקרתית מפוצצת, על פני ימים ומדינות שונות, הם גם לא צריכים אוכל ברמת מסעדת משלן, וצ'יפס מספקים אותם אפילו יותר.

ילדים צריכים נשמה, הם צריכים אבא שיבוא עם רעיונות מעניינים בחופש ויאחד אותם למשפחה אחת מאושרת, הם צריכים אבא שמזילה דמעה מהתרגשות כשהיא רואה את האחדות הזו ורואה כמה טוב לילדיה.

נכון שאפשר לשלב, הגיוני שניתן לצבור חוויות יוקרתיות וגם להיות שם בשבילם.

אבל את החסך הזה הוא חייב להרגיע. זה לא המתכון היחיד לאושר שלהם, לשמחת החיים שלהם.

הוא לא חייב למלא כל רגע מהחופש שלהם באטרקציות יקרות, אפילו שלו ב"ה יש יכולות שלא היו להורים שלו, ועדיין הוא מתגעגע לפשטות ולרוגע האלו.

מתגעגע לאבא ואמא, על ספה קטנה, מעט קרועה, שמכילה רק שניים, ולשמחה התמידית שלהם, שהייתה שווה יותר מכל קרוז בעולם.

והבעות פנים כדי שאנחנו נבין מה הבדיחה אותה הוא רוצה להעביר לנו. התגלגלנו מצחוק, אבא היה מאושר, אמא עוד יותר. כשאחי הקטן, ילד בעל הפרעות ואבחונים לא קלים, ועל אף זאת מדהים ומיוחד כזה שאפשר לכתוב עליו סיפור בפני עצמו, הציג לנו את הפנטומימה שלו, ראיתי את אמי מוחה דמעה קטנה של התרגשות. ושמחה.

כך העברנו חופשה שלמה ביחד. ביחד זו מילת המפתח. נכון, היו גם מריבות, היו אי הסכמות. אבל אהבנו אחד את השני, פירגנו, ופשוט נהננו. בלי הרפתקאות, בלי טיולים, רכב לא היה להוריי כך שגם יציאה רחוקה לא באה בחשבון, מקסימום הגינה העירונית הקרובה. לא היו לנו מושגים של נופש, אטרקציות ובטח ובטח שלא חו"ל. אבל, וכאן מגיע האבל הגדול, לא היה חסר לנו מאום. היינו הילדים הכי מאושרים שיש. חיכינו לחופש הזה כמו אוויר לנשימה. אבא היה מגייס את היצירתיות הידועה שלו ומקנה לנו חוויות מדהימות בכל שנה מחדש.

הבטחה של ילד קטן

בתי הקטנה צצה מאי שם ומספרת לי בהתלהבות על הקוסם שבדיוק סיים את המופע שלו ואין הוא הפך יונה לארנבת. תוך כדי דיבור היא כבר מזמינה ליומולדת הקרוב שלה את הקוסם הזה, כן אבא תיקח את הפרטים שלו נזמין את כל הגן שלי ואני רוצה שהוא יופיע לנו!!!

אני מחייך אליה, ותוך שניה היא נעלמת.

אני מהרהר בהבטחה הזו, הישנה, שלמרות כל הטוב שחוויתי בתור ילד הבטחתי לעצמי, שאני אקח את ילדי לטיולים ולנופש שונים מעט מאלו שהיו לי. ואני זוכר פתאום מהיכן היא הגיעה. היה לי חבר, ממשפחה מאד אמידה, בזמנים שלי לא היו הרבה משפחות כאלו והוא באמת היה חריג בנוף הכיתתי. בכל שנה בחופש הגדול הם היו טסים לחו"ל, והחוויות שהוא היה חוזר איתן היו גורמות לכל הכיתה לרצות לשבת לידו ביום הראשון ללימודים, לשחות בצמא את דבריו ואת תיאוריו הנוצצים.

שנה אחת אני זכיתי להיות זה שיושב לידו ובפה פעור להתבונן באוצר

**"אבא המציא
משחק חדש, תמיד
הוא היה כזה,
יצירתי, צעיר ברוחו
ונלהב. בשניה הוא
היה גורר את כולנו
בהתלהבות שלו,
בהנאה."**

הרב מאיר כהן
רב קהילה
באור יהודה

דרך חדשה

מיאש עצמו

כתב רבינו החתם סופר זי"ע"א (דרשות פסח תקס"ד): "אפילו הרשע היותר גמור אם נבטיח לו בבירור שסופו לידע את ה' ולהתקרב אליו הרי יקבל עליו מרירות שמירת התורה בשמחה וכל גדריה וסייגיה אלא שהוא מיאש עצמו מזה וסובר הרי בלאו הכי אינני צדיק על כן בשרירות לבי אלך..."
אחים יקרים! צריכים לדעת שאסור ליהודי ליאש עצמו שהרי ה' יתברך חפץ בכל יהודי ורוצה את קרבתו ולכן ברגע שהאדם ירצה הוא יגיע לדרגות גבוהות ביותר!

ה' מלמד

סיפור רבי ראובן קרלינשטיין זי"ע"א: "היה מגיד שיעור אחד שהיה מוסר שיעור מידי ערב בעיר הרצליה. והיה שם גוי אחד שרצה להתגייר, ובינתיים השתתף שם באותו שיעור. ישב שם בשיעור מידי ערב, האזין ולא הבין כלום. ומדובר על אדם משכיל, לא טיפש כלל וכלל, הלה היה פרופסור למתמטיקה במקצועו, וכאן הוא לא תופס כלום,

זאת בשעה שלידו יושבים בחורים צעירים ומבינים הכל. אחרי כמה ימים שראה שאינו מצליח להתקדם במאומה, פנה אל המגיד שיעור ושאלו: "אמור לי, כיצד אתגייר אם כעת אני מנסה ללמוד ואיני מצליח?" המגיד שיעור לא ידע מה להשיב לו. אמר: בא ואקח אותך לרבי חיים קנייבסקי ונראה מה יאמר. באו לרבי חיים וסיפרו לו את הסיפור. אמר רבי חיים: "ברור אין לו מלמד..." אמר המגיד שיעור: "אני המלמד!"

"לא" חיך רבי חיים "אנו מברכים ברוך אתה ה' המלמד תורה לעמו ישראל. ה' יתברך הוא המלמד, אבל הוא מלמד תורה רק "לעמו ישראל" כעת הוא עדיין גוי ואין לו מלמד, לכשיתגייר יהיה לו מלמד..."

הרב רפאל אוכיון
רב קהילת "משכנות התורה"
מרצה ומטפל

אומנות האהבה

מה זה אומר להיות "בשר אחד"?

הפסוק אומר: "עַל כֵּן יַעֲזֹב אִישׁ אֶת אָביו וְאֶת אִמּוֹ וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ וְהָיוּ לְבָשָׂר אֶחָד." רש"י מפרש שהביטוי "בשר אחד" מתייחס לילד שנולד להם - הוא הבשר המשותף שלהם. אבל החכמים מוסיפים עומק נוסף: "והיו לבשר אחד" זה לא רק עניין של הולדת ילדים, אלא מצב תודעתי שהזוג צריך להגיע אליו בזוגיות עצמה.

מה זה אומר בפועל להיות "בשר אחד"?

כשיש לי כאב ברגל, היד שלי לא אומרת לרגל: "זה הבעיה שלך, תסתדרי לבד." היד מיד ממחרת לעזור לרגל, כי היא מבינה שאם הרגל כואבת - כל הגוף סובל.

כשאתך לחוצה בעבודה, זו לא "הבעיה
שלה"... כשבעלך מרגיש לא מוערך, זו לא
"הרגישות שלו", זה..."

אם הרגל תיפגע, גם היד תיפגע בסופו של דבר. זה לא שיקול דעת או החלטה מודעת - זה תגובה טבעית ואוטומטית.

זה בדיוק מה שקורה כשזוג הופך להיות "בשר אחד": כשבן הזוג שלי סובל, אני לא רואה בזה איום עליו או ניסיון להטיל עליי אשמה. אני רואה בזה בעיה משותפת שאנחנו צריכים לפתור יחד. זה הופך להיות האינסטינקט הטבעי שלי.

כשהיא לחוצה בעבודה, זו לא "הבעיה שלה" - זה הלחץ שלנו. כשהוא מרגיש לא מוערך, זו לא "הרגישות שלו" - זה משהו שאנחנו צריכים לטפל בו יחד. כשהיא בוכה, זה גם הכאב שלי.

הבעיה של רוב הזוגות היא שהם ממשיכים לחשוב במונחים של "אני" ו"אתה". "אתה לא מבין אותי", "אני לא אשמה", "אתה תמיד כך", "אני מנסה אבל אתה לא משתף פעולה".

אבל כשאנחנו באמת הופכים ל"בשר אחד", השפה והתחושה הפנימית משתנים: "איך אנחנו נפתור את זה?", "מה אנחנו צריכים כדי להרגיש טוב יותר?", "איך אנחנו יוצאים מהמצב הזה יחד?"

כשאנחנו מפסיקים להילחם אחד נגד השני ומתחילים להילחם יחד נגד הבעיה - זה כשאנחנו באמת הופכים ל"בשר אחד".

"שאל את הרב"

יש לכם שאלה בהלכה? בית ההוראה בראשות
הרב נריה ברבי מחפשים ייעוץ רבני
ובנשיאות הרב יגאל כהן או הכוונה?

עכשיו זה פשוט וקל < חייגו 2381*

מדי שבת הרב אחיה עובדיה

מתוך ספרו של
מרן ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל

"מעקה לגג"

"כי תבנה בית חדש ועשית מעקה לגגך ולא תשים דמים בביתך כי יפול הנופל ממנו" (דברים כב, ח). ברוב הספרים אין דגש במ"ם שבמלה "מעקה". וגם על פי הכללים לא צריך להיות בה דגש, כי המלה "מעקה" היא מלרע. מלה שהיא מלעיל כמו "מים" - אם היה כתוב "שאבת מים" המ"ם היתה דגושה וזה נקרא "מלעיל נסוג אחור", אבל במלה "מעקה" הטעם בקו"ף ולא צריך להיות בה דגש. אבל בתנ"ך קורן ובספרים מדויקים יש דגש במלה "מעקה".

והדגש הזה רומז להלכה שלמה שהביא הרמב"ם שצריך לעשות מעקה חזק, לא מעקה חלש מקרטון, שכאשר אדם ישען עליו יפול הוא והקרטון

מעקה חזק, לא מעקה חלש מקרטון

ביחד... אלא צריך שהמעקה יהיה ראוי להשען עליו. וזו הלכה מפורשת ברמב"ם (פי"א מהלכות רוצח ושמירת נפש ה"ג) שאסור לעשות מעקה חלש שאפשר ליפול ממנו, ופסק את זה מרן בשלחן ערוך (ח"מ סימן תכ"ו ס"ה), והבן איש חי (ש"ש פרשת פינחס אות ה) גם כן כתב ככה. יש דברים שנראים לנו קטנים, אבל אפשר ללמוד מהם הלכה שנפסקה ברמב"ם.

צריך לדייק בתורה לא רק באותיות, בנקודות ובטעמים, אלא גם דגש שבה שלא כדין יש לו טעם, יש לו סיבה. "מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה" (תהלים קיח, א). "קראתי יה" היו"ד בדגש חזק, אף על פי שאחרי חיריק מלא לא יבוא דגש, אבל כשאדם נמצא במצר, נמצא בצער, הוא קורא לה' בכל כחו. "קראתי יה". לעומת זה, "אבוא במ אודה יה" (שם פסוק יט) אין דגש ביו"ד, כי אדם מודה לה' ונמצא ברווח, לכן "אודה יה" בלי דגש.

"יסור יסרני יה" (שם פסוק יח) היו"ד דגושה, כי כשיש לאדם יסורים הוא בצער, כואב לו, לכן "יסרני יה". "אנא ה' הושיעה נא" (שם פסוק כה), למה הנו"ן בדגש חזק? כי כשיש לאדם צרה והוא צריך ישועה אז קורא לה' "הושיעה נא". אבל ב"אנא ה' הצליחה נא" (שם) אין דגש בנו"ן, כי אין לו דוחק, רק הוא רוצה שיהיה לו רווח, שתהיה לו הצלחה, לכן "הצליחה נא" בלי דגש.

מפנקסו של מחנך הרב יעקב עמר ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

הבנה ברגשות חלק ג'

נמשיך לדבר בעניין הבנה ברגשות של ילדינו ושל כל מי שנמצא בסביבתנו. מאחר והרבה שואלים אין ח"ו בדברינו תורה מסיני אלא דברים שנכתבו מתוך ניסיון בשטח ומתוך שיחות והרצאות ששמעתי בימי חיי מרבתי זיע"א ויבלחט"א.

נמשיך בהלכה למעשה:

ג. כאשר הילד/ה מרגיש שאני מבין ברגשותיו, נהיה לו רוגע נפשי, ופנאי ומחשבה לעזור לעצמו, ולהפנות חזקת להצליח ולהתגבר, וברוב המקרים הוא מצליח להתגבר בעצמו ללא עזרה, עצם הכח שהבינו אותו.

הייתי רוצה שנתבונן לרגע ונחשוב לו אנו היינו במצב הזה, ברור שהיינו רוצים יחס/הבנה לרגשות שלנו, הבן/הבת שלנו לא פחות.

חובה לציין שמצוות "ואהבת לרעך כמוך" נאמרה גם כלפי ילדינו, וישנה טעות רווחת בעיני בני אדם, שאם זה הילדים שלי אז מותר, אם מישהו אחר יעשה להם אסור אבל לי מותר, וזה דבר נורא. גם כלפי ילדינו יש חיוב גמור של "ואהבת לרעך כמוך".

ד. לעולם אל תתן עצות ופתרונות לפני שהשתתפת ברגשותיו של השני, ולפני ששמת לב שהילד/ה נרגעו. כי הלב לא פנוי לשמוע, ואנחנו עסוקים בהלשמיע.

יש משפט מפורסם של חז"ל (חולין ח ע"ב): "אידי דטריד למפלט לא בלע". מי שטורד בלפלוט הוא לא בולע. לענייננו כשהילד טורד להוציא את מה שבלבו, הוא לא פנוי לשמוע עצות, והם סתם דיבורים בעלמא חבל!

לכן אנו מביאים את העצות רק לאחר שנעשה את הכללים הבאים:

הקשבה

להקשיב עד הסוף לכל הנאמר, לא משנה תוכן הדברים וחרירותם, אין שום איסור בלשמוע את כל היוצא מפיו, להקשיב בשימת לב, באזן קשבת. לא מהשפה ולחוץ, הילד/ה מרגישים שסתם אנחנו מקשיבים, לא להתעסק בזמן ההקשבה בכלום רק בהם.

ביטוי הרגש

כעת נעבור שלב מהקשבה ונבטא את הרגש בפועל: אוי.../זה ממש קשה.../באמת... ככה עשו לך.../איזה עגמת נפש... נשים לב שבמשפט אחד או שניים ביטנו את הרגש כלפיו, וזה יסוד "עמו אנוכי בצרה".

התעניינות

עכשיו אנחנו בשלב ממש מתקדם. אנחנו מתחילים להתעניין במה שקרה. כעת נעבור לשאול שאלות על הסיפור, לא בצורה של "חוקר משטרה", אלא שאלת התעניינות כגון: הילד חזר הביתה כועס ופגוע שהמלמד עשה לו כך וכך, אחרי שמשענו עד הסוף את הסיפור וביטנו את הרגש, כעת נשאל זה היה ממש לא נעים הסיטואציה מול המלמד, אבל האם נראה לך שהוא באמת התכוין לפגוע? או איוזה חלק היה לך הכי קשה בסיטואציה... בשבוע הבא אי"ה נמשיך עוד כמה כללים לפני נתינת העצות.

יש • מזל • לישראל

הרב אלדד נגר
מראשי ישיבת "מבקשי פניך"

הייתי צריך לפעול אחרת, ומה שקניתי זו לא קנייה שווה כי אפשר להשיג בזול יותר או יפה יותר, ומה שאמרתי לבוס לא התנסחתי נכון הייתי צריך לומר אחרת, או הדרך שנסעתי ארוכה הייתי צריך דרך אחרת, והרכב שקניתי לא מציאה יש טובים יותר, וכו' וכו' כידוע, והדרך לתקן היא להבין שהכל זה לטובה ואני יכול להיות מסופק מזה כי הקב"ה מנהל את העולם וקובע איזה רכב אקנה ועם מי אתחנן והיכן אעבוד, והשם יתברך יודע את כל העתיד שלי והעבר ומה נכון לי וזה לטובתי הגמורה, ולהתחיל להפנים את זה ו-א. לא להרגיש אשם כי זה לא תמיד תלוי בי. ב. לא להרגיש מפסיד כי מה שיצא זה הכי טוב עבורי. ועל ידי הפנמה זו נצליח להגיע לסיפוק בקיים שיביא לנו שמחה וממילא נהיה עם אנרגיה טובה וזורזים.

בשבוע הבא נילמד כיצד זה זוגיות ועם אחרים

עצבות ועצלות במזל בתולה

במאמר שלנו נילמד יחד את דבריו הקדושים של המקובל האלוקי רבי חיים ויטאל זצוק"ל וזיע"א כיצד אפשר לתקן את שורש העצבות שגורם לעצלות, מה שנקרא בשפה המודרנית שלנו אנשים עם אנרגיה שלילית פסימיים. כותב הרב שעל בני יסוד העפר להתחזק במידת השמחה וממילא תגיע זריזות, ושהדרך לנצח את העצבות ולהגיע לשמחה היא על ידי הכלל המפורסם שלימדו אותנו חז"ל הקדושים "כל מאן דעביד רחמנא לטב עביד".

ונבאר את העניין בעצם עצבות היא חוסר סיפוק ואכזבה ממה שיש לי כרגע, וזה על ידי ירידה לכל מיני פרטים שלא מתנהלים נכון בחינו.

זה מתחיל מול עצמנו שמה שעשיתי אתמול לא עשיתי מדויק

לאשת חיל
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

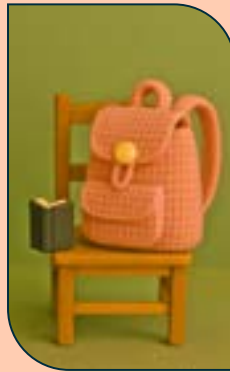
גן חני

יום הסתגלות ב'גן חני'. כל האימהות מוזמנות.

שלומית הלכה כמובן בזמן, 9 אפס אפס, הגיעה עם ביתה שרה, בכדי להספיק להכיר את כל פינות הגן. מהבובה חנה עד המטבח החדשני עם

מיקרוגל בכאילו. דינה חברה של שלומית, גם היא מיועדת להגיע ל'גן חני' אך שלומית הופתעה שהשעון הראה 9:30 ועדיין דינה לא הגיעה, ידוע שדינה מפורזת משהו, ולא בדיוק שמה לב לשעון, גם פלאפון בקושי יש לה... אך שלומית, כחברה טובה, ניסתה להשיגה טלפונית - אך מה מפתיע - הקו אינו זמין כעת. זה המשפט הקבוע שנאמר כשמתקשרים לדינה. השעון מראה 9:40 - הגיעה דינה עם בתה אסתר בידה - בשמחה ובטוב לבב, הכירה לה את כל המתקנים והלכה, אפילו עוד לפני השעה המיועדת.

"וואי, התקשרתי אלייך, חשבתי כבר ששכחת להגיע..." אמרה

שלומית, ודינה עונה בשמחה וברוגע "כן ידעתי... לא נורא, העיקר שהתפללתי" - משפט זה תפס את אוזני ולבי.

העיקר שהיא התפללה. זה העיקר שלה. לא החולצה המסודרת והזמנים המוקפדים, לא הקוקו והסיכה הגדולה שמסתירה חצי ראש, לא חשוב לה מה יגידו עליה שהיא מגיעה מאוחר, גם לא אכפת לה שהמטפחת וזה הצידה מעט, העיקר שהיא צנועה. אצלה העיקר הוא שונה...

"העיקר שהתפללתי" אמרה, מה זה משנה אם אני מחוברת לטלפון או לא, מה זה משנה אם אני זמינה לכל מאן דבעי, העיקר שאני זמינה אצל בורא עולם. האמא הצדיקה הזו, לא זמינה כל שניה בטלפון לכל מי שמעוניין להחליף איתה מילה או שתיים. אבל לטפל בילדים במסירות ולהתפלל עליהם ובכלל, את זה היא עושה בכל מחיר גם אם היא מאחרת. היא משקיעה במקומות הנכונים, ואנחנו מהצד יכולים לשפוט ללא הרף.

לעיתים אנו רואות נשים שנראה לנו שהן מנותקות מהמציאות, נראה לנו שהן פחות משקיעות במקומות שאנחנו חושבות שהם מאוד חשובים, או שנראות יותר 'מוזנחות' כביכול מהסביבה. הגאווה שלנו שמה אותנו במרכז העולם, כאילו אני יודעת מה טוב ואיך צריך להתנהל, אבל אנחנו לא יכולות לשפוט אף אחת. כל אחת עם הכלים שלה והכוונה הטובה שלה לכבוד השם.

"פתחו לי פתח כחודו של מחט ואני אפתח לכם פתח כפתחו של אולם", רק צריך לרצות ולהראות לה' שאנחנו משתדלות, וממילא נקבל עזרה בסיעתא דשמיא, שהרי "הבא להיטהר מסייעין בידו".

נקודה נוספת בפרשה וממנה נלמד מוסר השכל גדול: כתוב שלמלחמה היו יוצאים אנשים בעלי אמונה ויראת שמיים, צדיקים של ממש! "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך" - אומרת הגמרא אלו התפילין של ראש! היו רואים אותם הגויים ומפחדים מקדושתם. אז נשאל, איך בפרשה התורה מזהירה את הגברים היוצאים למלחמה, שבמידה והם רואים אשה יפת מראה - כיצד ינהגו בה? "וראית בשביה אשת יפת תואר וחשקת בה ולקחת לך לאשה". הרי אמרנו שאנשים יראי שמיים היו יוצאים למלחמה! וכי ייתכן שהתורה תזהיר את אותם צדיקים מדברים כאלו? אלא, שהפסוק מתחיל במילה: "וראית", ואין יצר הרע שולט אלא במה שענינו ראות. שהרי אם מלכתחילה הם לא היו רואים, לא היו מגיעים לנסיון זה... והמסר בזאת, לנו הנשים - להבין שהכל מתחיל בראיה. כי ברגע שראינו מישהי ברשת החברתית לבושה בחוסר צניעות - שם מתחיל קושי! פתאום גם לנו בא להיראות ככה... והיצר הרע חוגג! מראה אחת שראית איזו מתנה קיבלה החברה שלך במעלה, התחלת לקנא ולהסתכל בעין פחות טובה על בעלך... שנזכה להבין גם השבוע, את מעלת שמירת העיניים בכל המובנים! שבת שלום!

הפרשה שלנו פותחת בדיני מלחמה: "כי תצא למלחמה על איביך ונתנו ה' אלוהיך בידך ושביט שבי".

התורה רומזת לנו על המלחמות שנלחם האדם עם יצרו ככתוב בלוקט שמעוני: "לא דיברה תורה אלא כנגד יצר הרע". שכן דרכו של היצר הרע להגיע לאדם בדמות "אויבים" רבים ומפתה אותו בדרכים שונות כדי שלא יקיים מצוות ויפול בעבירות. ועוד רשום במסכת קידושין, שהיצר הרע מנסה את האדם ו"אלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול לו". אז למעשה אנחנו מבינות כי מבלעדי העזרה של השם יתברך - אין אנו יכולות לנצח את היצר הרע!

אז לכאורה, אולי להתייחס חלילה? מה לנו לנסות לגבור על היצר הרע אם הניצחון תלוי בעזרתו של הקב"ה?

אז התשובה טמונה בפסוק גם כן: "כי תצא למלחמה על איביך" - לנסות אנחנו חייבות! "כי תצא" - תצאי, תנסי, תעשי מה שתוכלי כדי לגבור עליו! ומשם - "ונתנו ה' אלוהיך בידך ושביט שבי" - בסופו של דבר הקב"ה יעזור לך מהשמיים וייתן אותו בידך, ככתוב:

דואגים לחיור שלהם!

מחסן חלוקה למצרכים ומוצרי תינוקות
מספק חבילות סיוע לתינוקות ממשפחות נזקקות
כדי שימשיכו לחייך

* ניתן לתרום גם מוצרי החתלה, לולים, עריסות וכו'

זה תלוי רק בכם ☺ לפרטים < 03-6225225

love • Baby • Love • Ba

יגל לנוער

הסחורה של ר' משה נגמרה, ומה עם השכן? השכן רצה מאוד לפתוח כבר את הקצבייה, אך משרד הבריאות עצר את הכל, ובישרו לו שרק עוד חצי שנה יהיה לו אישור לפתוח את המקום...

בצר לו הוא התקשר לר' משה וביקש ממנו שיקנה את הסחורה שלו במחיר עלות, כי בעוד חצי שנה הכל יתקלקל...

כמובן שר' משה קנה את כל הבשר, ובין יום הכיפורים לסוכות הוא היה הסוחר היחיד שהיה לו מלאי של בשר עצום, בעוד שכל הקצבים יצאו לחופשה בכפייה... פשוט מאוד לאף אחד לא היה בשר... ולכן הוא מכר כמות של 2 משטחי בשר בארבעה ימים!

אם כן יוצא לנו יסוד חשוב ביותר שהתורה מאששת את האמרה הידועה: "כל מה שהאדם עושה בין טוב בין רע לעצמו הוא עושה". על פי הפירוש ש"כולנו נשמה אחת", ואם אתה פוגע או מועיל ליהודי אחד, בעצם עשית זאת לעצמך ממש כפשוטו, כי אנחנו נשמה אחת! כמבואר.

התורה מספרת על יהודי "שברך" את ה', ונידון על ידי בית דין לסקילה, וידוע שכל הנסקלין נתלין (סנהדרין מה): ולכן בית דין נאלצים גם לתלותו על העץ. אך התורה מזוהרת: "לא תלין נבלתו על העץ פי קבור תקברנו ביום ההוא כי קללת אלקים תלוי" רש"י מפרש: זלזולו של מלך הוא, שהרי האדם עשוי בדמות דיוקנו של בורא עולם, וישראל הם בניו, משל לשני אחים תאומים, שהיו דומין זה לזה, אחד נעשה מלך ואחד נתפס ללסטיות ונתלה, כל הרואה אותו אומר המלך תלוי... ע"כ.

נמצאנו למדים שממקור אחד חוצבנו, וכולנו בדמות דיוקנו. וא"כ כעת הרבה יותר קל ופשוט לאהוב כל יהודי, מכיון שהקב"ה הטביע בכל אחד אהבה עצמית ברמה גבוהה, ועכשיו צריך רק להבין ולהאמין שכל יהודי באשר הוא, זה בעצם אתה! ואם תעשה לו טוב, עשית בעצם לעצמך טוב, וכן להיפך חלילה.

לפתוח קצבייה ליד לבד... אתה מבין את הרמז?

ר' משה לא נבהל כלל וענה לו: "יקירי! פרנסה משמית! תפתח ותצליח!"

מסתבר שהיהודי יודע גם לבצע... והחלו השיפוצים. תוך כדי השיפוצים ניגש היהודי לר' משה ואומר לו: "איך אני יכול לעבוד כאן בלי נסיון? אולי תוכל ללמד את הבן שלי איך חותכים עופות ובשר כדי שנוכל להתחיל לעבוד?"

ר' משה לא איבד את העשתונות, ולקח את בנו ללימודים ואימונים למשך שלושה חודשים, ואף נקשר אליו עד כדי כך שהשאיר אותו בחנות לבד ואף הפקיד בידי את הקופה.

לקראת החגים נודע לר' משה ממקור מוסמך שהולך להיות מחסור גדול מאוד בבשר בתקופת החגים, ולכן הוא הזמין מיד סחורה, עד כמה שניתן לאחסן בחנותו הקטנה והצנועה. אך כאן החלו לצוץ מחשבות: "האם להודיע ל-שותף שלי שיש מחסור בבשר? הלא זו ההזדמנות שלי לתת לו 'נוק אאוט' כאשר רק לי יהיה בשר, ולא לא יהיה, וכך אמשך לפרוח ללא מפריעים שמעזיזים להשיג גבול. וגם שיש לו מקררים כמו כל החנות שלי, והוא יזמין כמות עצומה, שכאשר לי תגמר הסחורה, הוא רק יתחיל לפתוח את המקררים, וכך אאבד את כל הקליינטורה שלי? וחוז' מזה אני בכלל צריך לשאול רב אם מותר לגלות לו את המידע הזה..."

אך מאידך הכלייה השניה ייעצה לו: משה, פרנסה משמית, אל תנהל לבורא של העולם את העולם שלו... הוא יודע הכי טוב בעולם איך עושים זאת... ור' משה הקיש את המספר, ולחץ על הירוק...

השכן עונה, שומע את המידע, ומיד מתקשר להזמין 2 משטחים של בשר...

אך יאמר לזכותו שהוא נתן לר' משה להזמין לעצמו עוד סחורה ולאחסן אצלו בחדר קירור.

כאן מתחיל הסיפור: הגיע ראש השנה, וכל

חיזוק לנוער

הרב דוד פרייז
ראש "מרכז
התחברות" ר"ג

עבור מי היית מוכן לחתוך אצבע?

סיפר לי ידיד נפשי ואהובי ר' משה דורה, יהודי ירא שמים שעוסק לפרנסתו כקצב בשכונת התקווה (ת"א).

לפני כשנה ניגש אליו יהודי, ואמר לו כך: יש לי מבנה גדול צמוד אליך, מה דעתך שאשפץ אותו, אקנה ציוד יוקרתי, אאבזר אותו בכל מה שתבקש, ונגדיל את העסק שלך פי כמה וכמה, ונהיה שותפים ברווחים חצי חצי?!

ר' משה שלא זו מדעת תורה, הלך לשאול את ר' אברהם חי זצ"ל, והרב אמר: לא טוב שותפים! תעשה לבד ותצליח!

ר' משה חזר עם התשובה השלילית משום מה לא התקבלה על אוזנו של היהודי הנ"ל, שניסה את מזלו באיום... "אם לא תהיה שותף שלי, אני אצטרך

לעבוד מאהבה לזכות ביראת שמיים

שבת שלום אחים צדיקים ואהובים

בסוף המשנה השלישית בפרקי אבות נאמר: "הו עבדים המשמשים את הרב שלא על מנת לקבל פרס - ויהי מורא שמיים עליכם." לכאורה, מה הקשר בין עבודה בלי ציפייה לפרס - לבין יראת שמיים?

חז"ל מלמדים אותנו עיקרון עמוק: מי שעובד את בורא עולם רק בשביל לקבל תמורה - פועל מתוך אינטרס, לא מתוך אמונה. אבל כשאדם עושה טוב רק כי זה רצון ה' - הוא מגלה אמונה, מסירות ויראת שמיים אמיתית.

יראת שמיים זה לא רק להיזהר לעשות חטא.

הרב יהונתן פרטוש
רב מדרשיית "ענפים" בני ברק

יראת שמיים זה גם לדעת באמונה שלמה שבורא עולם הוא טוב מוחלט, ושהוא יודע בדיוק מה טוב לנו - גם כשאנחנו לא מבינים.

כשאנחנו שמים את ה' בראש, ולא את הרצונות האישיים שלנו - זה נקרא לעבוד מאהבה. וברגע שנשחרר את הציפייה לתמורה - נגלה בעצמנו שלווה, שמחה אמיתית ויראת שמיים שבלב.

בואו נשתדל כל אחד ואחת מאיתנו, לעשות את רצון ה' - פשוט כי הוא אבא שלנו, ואנחנו אוהבים אותו.

הפרס כבר יגיע, אבל זו לא הסיבה שאנחנו כאן.

שבת שלום ומבורך!

טסט לבגרות הרב אברהם יצחק מחבר הספר "בכל לבי דרשתיך" להשקיע ביסודות

לפני כשבעים שנה חי בבני ברק יהודי צדיק בשם הרב אברהם ישעיהו קרליץ זצ"ל, הידוע בכינויו ה"חזון איש". הוא היה מגדולי הדור ופוסק הלכה בולט, וממעצבי דרכה של היהדות החרדית בארץ ישראל. הרב חי בדירה צנועה ופשוטה, ואליה נהרו רבבות יהודים לקבל עצה והכוונה בלבטי חייהם.

בבוקרו של יום אחד ניצב אדון וגשל במעונו של החזון איש. אדון וגשל הוא זה שהקים את האולם המיתולוגי של בני ברק "אולמי וגשל", ובאותם ימים הוא שקד על הוצאת תוכניתו אל הפועל בבניית האולם, ועל כן הוא פקד את מעונו של החזון כדי לקבל עצה.

"עד כמה להשקיע בתחום היסודות?", שאל אדון וגשל. חזונו חזה מבנה שעומד איתן שנים רבות, לכן חשוב היה לו לקבל עצה נכונה כיצד לתמוך היטב את המבנה כדי שיהיה חסין מפני זעזועים.

החזון איש חיך את חיכו הנודע והשיב: "מעולם לא עסקתי בתחום הבנייה, כיצד אם כן אוכל לייעץ לך בתחום שאין לי בו ידיעה?".

אדון וגשל ידע שהרב איננו מהנדס בעברו, ובכל זאת הוא היה חדור באמונת חכמים, ולכן הוסיף לשאול: "חפץ אני לדעת כיצד הרב היה נוהג אילו נדרש להחליט במקרה כזה לעצמו?".

דקת דומייה השתררה בחדר, לאחריה הרצינו פני החזון איש והשיב: "ראה, מחוסר ידיעה אינני יכול לייעץ לך בנוגע לכמות החומרים, אולם דבר אחד אוכל לומר לך בבטחה, שכפי הכמות שהקבלן מציע לך להשקיע - תבקש מצדך להניח כפול! אם הוא יציע להניח עשרה מוטות ברזל, תבקש שיניח עשרים, ואם יציע ליצוק עשרה טון של בטון, תבקש להוסיף עוד עשרה טון".

את עצתו חתם החזון איש במשפט אחד, שמהווה עבורנו לקח נפלא לבניית עולמנו האישי: "דע לך, כאשר משקיעים ביסודות - אף פעם לא מפסידים!".

חז"ל כינו את תלמידי החכמים "בנאים" (ברכות סד.). מדוע? כי כשם שהקב"ה ברא את עולמו על פי התורה (זוהר, פר' תרומה קסא:), כך האדם צריך לבנות את עולמו האישי - האדם נקרא "עולם קטן" (זוהר, פר' צו לג:) - וזאת באמצעות לימוד התורה וקיום המצוות.

הרמב"ם (בפירוש המשניות למס' סנהדרין) סיכם לנו את 13 עיקרי הדת - יסודות שעליהם עומד עולמו הרוחני של האדם. (מובא בסידור בסוף תפילת שחרית).

כעת למדנו את הסוד לבנייה נכונה: תשקיעו ביסודות!

כמה שנראה לכם שצריך להשקיע בכל יסוד - תשקיעו כפול!

קרוב וחזק הרב שמעון מאמון מדור ייחודי לנוער המתקרב

"אני עצוב כי לא קמתי לתפילה"

לפני תקופה נגיש אלי נער שנמצא בתהליך התקרבות אמינית לבורא עולם. הוא קיבל על עצמו קבלות טובות, וברוך ה' הוא עלה על דרך המלך. אך כידוע, ככל שאדם מתקרב לבורא עולם, היצר הרע שלו גם כן מתעצם ומתחכם.

מספר לי הבחור ואומר לי: "קיבלתי על עצמי השבוע להתחיל להתפלל תפילת שחרית במניין בבית הכנסת. לאחר שהייתי נוהג להניח תפילין בבית ולומר רק 'שמע ישראל', תכננתי היטב את הקימה המוקדמת לתפילה במניין. כיוונתי שעון מעורר, ואף דאגתי שאחד מבני הבית יעיר אותי בשעה שנקבעה. למרבה האכזבה, הבוקר הגיע, פקחתי את עיניי - והנה השעה היתה 10:00 בבוקר."

את השעון המעורר לא שמעתי, ומי שהיה אחראי להעיר אותי - שכח מזה ויצא מהבית. וכעת אני מלא תחושה של עצב, פספוס ואכזבה מעצמי, שהרי כבר ביום הראשון - נפלתי."

הסתכלתי עליו ואמרתי לו: שאת הקושי, הצער והתחושות הללו - לא מעט מרגישים לאחר שכביכול "פספסו" עשיית מצווה, או לעיתים גם לאחר נפילה בעבירה שהם לא תכננו לעשותה כלל וכלל. האם תחושות שכאלו נכונות? האם אדם שתכנן לעשות מצווה, אך בסופו של דבר לא הצליח לקיימה - צריך להיות בצער או חלילה להאשים את עצמו?

בכדי לשמוע את התשובה המדויקת לשאלה זו, פתחתי בפניו את הספר "חובת הלבבות - שער הבטחון", בפירוש הבטחון הנכון שיש להשתמש בו - בחלק הרביעי, המופיע בפרק ד'. מסביר רבנו בחיי הסבר נפלא, הנוגע לכל אחד ואחד מאיתנו: "כל מצווה או עבירה מורכבת משלושה חלקים: מחשבה - לחשוב על אותו מעשה. החלטה והתבוננות - להחליט ולתכנן לבצע את אותה פעולה. השתדלות והוצאה לפועל - של אותו מעשה."

לדוגמא, אדם שמע שיעור על מעלת מצוות הנחת תפילין, וכעת עוברת בו מחשבה על כך - הרי הוא בשלב הראשון. לאחר מכן הוא יעבור לשלב השני התכנון ויאמר לעצמו: "מחר בע"ה אני רוצה להתחיל להניח". והשלב האחרון: שלב הביצוע.

אומר רבנו בחיי בספרו חובת הלבבות, שמתוך שלושת החלקים הללו נתן לנו בורא עולם את שני החלקים הראשונים.

דהיינו: אדם יכול לחשוב על עשיית מצווה או עבירה, ואף לתכנן את עשייתה - אך שלב הביצוע אינו נמסר בידינו כלל, ואין לאף אדם יכולת להחליט מה לעשות ומה לא.

ולכן, אם באמת חשבת ורצית לקיים מצווה מסוימת - כעת דע לך שמחובתך לבטוח ולהתפלל לבורא עולם שיתן לך את הכח להשלים את הפעולה ולקיים את המצווה. ואין לך שום אפשרות להחליט האם זה יקרה או לא.

ואם לאחר הרצון והתכנון שלך - לא עלה בידך לקיים את המצווה, בדיוק כמו אותו בחור שרצה ותכנן לקום לתפילה אך לא עלה בידו - עליך לשמוח ולזכור שאינך אשם כלל בכך. שקיום המצווה אינו נתון בשלטונך.

תזכור תמיד "אם באמת רצית-השגת!".

שבת שלום

הילד/ה הזוכה

יעל זכריה
מרחובות

תשובה מפרשת בלק

מנשה מלך 55 שנים כמובאר בספר מלכים ב כא א ויוסף מלך במצרים 80 שנה אבל זה לא היה על ישראל.

יודעים את התשובה?

שלחו לנו לכתובת המייל
ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

נראה אותך
גילוי

מהו המשפט שכל התורה
תלויה בו והוא לא פסוק?

אנחנו נגיד גל וליבי

פעם שלישית גלידה...

הנה אנו נפגשים בפעם השלישית.

והיום נלמד על סוג נוסף של נטילת ידיים.
כשאנו אוכלים לחם, אנחנו גם צריכים לטויל ידיים אבל בצורה שונה.
לוקחים ספל מלא מים, ונוטלים 3 פעמים את יד ימין, ואחר כך 3 פעמים את יד שמאל.

ונסביר לכם למה ילדים מתוקים-

במשך היום אנחנו משחקים בגן שעשועים, בנדנדה ובמגלשה, והידיים שלנו מתלכלכות, וה' רוצה שנאכל כשאנו נקיים, ובמיוחד את הידיים שלנו.

לכן נזכור תמיד- 'את הידיים נוטלים ועליהן שומרים, ואת הלחם אוכלים'.

עד כאן ילדים צדיקים,
כיף ללמוד יחד ולהחכים.
נראה בשבוע הבא שוב בעזרת ה'.
שבת שלום

ילדים יקרים,

הקב"ה מצפה מכל ילד וילדה להיות בלשים קטנים של טוב! תסתכלו סביבכם - אולי יש מישהו שאיבד משהו? אולי יש חבר שנפל לו עיפרון? אולי יש מישהו שעצוב ו"איבד" את החיך שלו?

אל תתעלמו ותהיו הגיבורים שמחזירים דברים אבודים - וזה כולל גם חיוכים אבודים ותקווה אבודה. שבת שלום ומבורך.

פרשת שבוע אורח

פרשת כי תצא

פרשת כי תצא מלאה במצוות חשובות. אחת המצוות הכי יפות היא השבת אבידה. התורה אומרת: אם תמצא איזה חפץ של מישהו אחר - אל תתעלם, אתה חייב לקחת אותו ולהחזיר לבעלים.

התורה כותבת: "לא תוכל להתעלם" - אי אפשר להעמיד פנים שלא ראית!

בואו נחשוב על סיפור: יעקב הולך לבית הספר ורואה על הרצפה עט יפה. הוא יכול לחשוב: "מי יודע של מי זה? אולי מישהו זרק את זה" אבל התורה אומרת - לא! אסור לך להעמיד פנים.

למה זה כל כך חשוב? כי כשימשהו מאבד משהו, הוא כל כך עצוב! אם איבדתם פעם צעצוע חשוב או ספר שאהבתם - אתם יודעים איך זה מרגיש.

אבל יש עוד משהו יפה בסיפור הזה: כשאנחנו מחזירים אבידה, אנחנו לא רק עוזרים לאחר - אנחנו גם הופכים להיות אנשים טובים יותר! כל פעם שאנחנו עושים מצוה כזו, הלב שלנו נהיה יותר רחמן ואכפתי.

זה כמו שריר - ככל שמתרגלים יותר לדאוג לאחרים, ככה נהיה יותר חזקים בזה!

מצאו 10 הצאים

מהו

הפסוק למסע צפירה

הילדה הזוכה
יונתן כהן.
מאשדוד

יודעים את התשובה
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com
תשובה מפרשת בלק:
"אם-יָתֵן-לִי בָלָק מְלֵא בֵּיתוֹ
כֶּסֶף וְזָהָב"

ילדים יקרים, מסיפור זה אנו מבינים את כח התורה וגדולתם של הצדיקים. כאשר אדם לומד תורה וקרוב לבורא עולם - אין לו סיבה לפחד או לחשוש משום דבר בעולם, ואפילו לא מחיות רעות וטורפות! הוא יודע שהקב"ה שומר עליו, ואף אחד לא יכול להזיק לו. שבת שלום.

נפלאות הבריאה

שמואל קורייב

חייהם המשתפיים

הנמלים עוזרות זו לזו. אם אחת פצועה, לפעמים חברותיה יגררו אותה לקו פדי לטיפול בה. הן מחלקות את התפקידים ביניהן בלי ריב ובלי בלגן - כל אחת יודעת מה היא צריכה לעשות. נמלים בונות מבנים באדמה - רק בעבודת צוות מדהימה. יש נמלים חקלאיות שמגדלות פטריות בקו ומאכילות בהן את שאר הנמלים. אם נופלת חתיכת אוכל כבדה, כמה נמלים יבאו יחד וירימו אותה בשיתוף פעולה.

תפקידים

יש נמלים ש"מאגורות" את הקו, כדי לשמר על טמפרטורה מתאימה. אצל חלק מהנמלים יש "שומרים" ששומרים על הפתח לקו כמו חילים. יש נמלים שגשגרות לעמוד בפתח הקו כמו דלת - הגוף שלהן סותם את הכניסה!

שלמה המלך אמר:

"לך אל נמלה עצל, ראה דרכיה וחכם" - ללמוד ממנה חריצות והתמדה. הנמלים מלמדות אותנו לעבוד יחד, לשתף פעולה ולעזור תמיד לאחרים.

ילדים יקרים, כמה גדולה חכמת ה'!
כמה נפלאה הבריאה!

גם בנמלה קטנטנה רואים עולם מלא סדר, חכמה, תכנון ודיוק.

סיפורי צדיקים

צדיק בגוב האריות

לפני כ-300 שנה חי צדיק גדול ושמור רבי חיים בן עטר, שכונה "אור החיים הקדוש". הוא נולד במרוקו, ובסוף ימיו עלה לארץ הקודש.

לפרנסתו, עבד רבי חיים כצורף - אדם שמכין תכשיטים. הוא היה כליך מוכשר, שאנשים באו מכל רחבי העיר כדי לקנות ממנו. אבל למרות שהעבודה שלו הייתה חשובה, רבי חיים אהב את התורה יותר מכל. הוא עבד רק כצריף, כדי לקנות אוכל למשפחתו, ואת שאר הזמן הקדיש ללימוד תורה. הצורף שהיה מעסיק אותו היה גוי שלא אהב יהודים, אבל הסכים להעסיק את רבי חיים בגלל כישורו.

יום אחד, המלך של העיר החליט לערוך חתונה מפוארת

לנסיך, ובקש להזמין תכשיטים יוקרתיים במיוחד. הוא פנה לצורף הגוי, וזה התחיל לעבוד במרץ. אבל רבי חיים לא לעזור לו - כי לא היה זקוק לכסף. הצורף לא הספיק לסיים את התכשיטים בזמן, והמלך כעס מאוד. הוא גזר עונש כבד: לזרוק את הצורף לכלוב החיות המסוכנות! הצורף נבהל, והחליט להאשים את רבי חיים. "היהודי שעובד אצלי אשם!" טען.

המלך, ששנא יהודים, ציווה לזרוק את רבי חיים בן עטר אל תוך הכלוב. אבל כשהכניסו את הצדיק, קרה נס גדול: החיות האכזריות לא נגעו בו כלל! הן שכבו לידו בשקט, בזמן שהוא ישב עטוף בטלית ותפילין ולמד תורה. כאשר באו משרתי המלך לראות מה עלה בגורלו של הצדיק לאחר מספר ימים בתוך הכלוב - נדהמו: הצדיק חי ושלם, כאילו כלום לא קרה! המלך בעצמו הגיע, ראה את הפלא - ובקש סליחה. הוא הבין שזהו איש אלוקים. מאז, כל אנשי העיר כיבדו את היהודים, כי ראו שתורתם אמת, ושהקב"ה שומר עליהם.

הנמלים

שלום ילדים יקרים!

היום נספר לכם על אחת מהבריות הפי מדהימות בעולם - הנמלים!

חיים קטנים עם כח גדול

יש בעולם אלפי מיני נמלים, והמדענים מעריכים שיש אולי גם יותר ממאה אלף סוגים שעדיין לא גלו! הנמלה יכולה לשאת על גבה משקל שהוא כפול בהרבה ממשקל הגוף שלה. זה כמו שילד בן שמונה ירים פיל קטן על הגב! לנמלים אין אוזניים, אבל הן שומעות דרך הרגליים! הן מרגישות רעידות באדמה וככה "שומעות".

קו הנמלים

לכל קו נמלים יש מלכה אחת. היא היחידה שמטילה ביצים. שאר הנמלים הן פועלות או חילות. הנמלים חיות בתוך קינים תת-קרקעיים עם מאות, אלפים, ואפילו מיליונים של נמלים! כשהנמלה מוצאת אוכל, היא משאירה שביל ריח מיוחד כדי ששאר הנמלים ימצאו את הדרך לשם. נמלים מסדרות את האוכל שלהן לפי סוגים ומניחות אותו במחסנים שונים.

בפאדק

חולה: "דוקטור, בזמן האחרון אני מרגיש כמו כלב".
רופא: "כן, ומתי זה התחיל?"
חולה: "מאז שאני גור!"

המורה שואלת את התלמידים: איזה הרים אתם מכירים?
אורי: הרי השומרון, שאול: הרי יהודה, דורון: והרי החדשות...

איש אחד הלך, נפל לבור. אז הוא התחיל לצעוק: "עזרה! עזרה!"
איש אחד עובר שם ואומר: "מצטער, קוראים לי יוסי..."

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

ניהול: עוז כהן | עורך לשוני: אביתר הלל | הפצה: ישראל בדרה ותמר חכם | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

להקדשת העלון חייגו > 03-8000770

נר תמיד

לרפואה שלימה
בתיאור בת אילנה

לעילוי נשמת
יהודה עטיה בן מרים ז"ל

לעילוי נשמת
גמילה עטיה בת זהבה ז"ל

לעילוי נשמת
רפאל יעקב ישראל חי בן איריס

לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מהדין בת זיוה ע"ה